19/05/2019

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Παραλύτου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ευαγγελικο Ανάγνωσμα: Ιω. ε’ 1-15

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειρε, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη

αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· Ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ».

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, ο Ιησούς ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα. Κοντά στην προβατική πύλη, στα Ιεροσόλυμα, υπάρχει μια δεξαμενή με πέντε στοές, που εβραϊκά ονομάζεται Βηθεσδά. Σ΄ αυτές τις στοές κείτονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, που περίμεναν να αναταραχθεί το νερό· γιατί, από καιρό σε καιρό, ένας άγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενή κι ανατάραζε τα νερά· όποιος, λοιπόν, έμπαινε πρώτος μετά την αναταραχή του νερού, αυτός γινόταν καλά, όποια κι αν ήταν η αρρώστια που τον ταλαιπωρούσε. Εκεί ήταν κι ένας άνθρωπος, άρρωστος τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια. Όταν τον είδε ο Ιησούς κατάκοιτο, τον ρώτησε: «Θέλεις να γίνεις καλά;» Ήξερε πως ήταν έτσι για πολύν καιρό. «Κύριε», του αποκρίθηκε ο άρρωστος, «δεν έχω κανέναν να με βάλει στη δεξαμενή μόλις αναταραχτούν τα νερά· έτσι, ενώ εγώ προσπαθώ να πλησιάσω μόνος μου, πάντοτε κάποιος άλλος κατεβαίνει στο νερό πριν από μένα». Ο Ιησούς του λέει: «Σήκω πάνω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα». Κι αμέσως ο άνθρωπος έγινε καλά, σήκωσε το κρεβάτι του και περπατούσε. Η μέρα που έγινε αυτό ήταν Σάββατο. Έλεγαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι άρχοντες στο θεραπευμένο: «Είναι Σάββατο, και δεν επιτρέπεται να σηκώνεις το κρεβάτι σου». Αυτός όμως τους απάντησε: «Εκείνος που μ΄ έκανε καλά, εκείνος μου είπε πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα». Τον ρώτησαν: «Ποιος είναι ο άνθρωπος που σου είπε πάρε το και περπάτα;» Ο θεραπευμένος όμως δεν ήξερε να πει ποιος ήταν, επειδή ο Ιησούς είχε φύγει απαρατήρητος εξαιτίας του πλήθους που ήταν μαζεμένο εκεί. Αργότερα ο Ιησούς τον βρήκε στο ναό και του είπε: «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά· από ΄δω και πέρα μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο». Ο άνθρωπος έφυγε αμέσως κι ανάγγειλε στους Ιουδαίους άρχοντες ότι ο Ιησούς ήταν αυτός που τον γιάτρεψε.

Σχολιασμός

Μέσα από την περιγραφή του θαύματος του παραλύτου της Βηθεσδά, λαμβάνουμε αρκετές πληροφορίες, οι οποίες μας βοηθούν να κατανοήσουμε το πότε και το που πραγματοποιήθηκε το θαύμα αυτό. Το θαύμα αυτό πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια μιας ιουδαϊκής θρησκευτικής γιορτής, γι’ αυτό και ο Χριστός πήγε στα Ιεροσόλυμα. Προσοχής τυγχάνει το γεγονός ότι το θαύμα αυτό γίνεται κατά την

ημέρα του Σαββάτου. Πιο συγκεκριμένα το θαύμα αυτό γίνεται στη δεξαμενή που στα Εβραϊκά ονομάζεται Βηθεσδά, με πέντε στοές και η οποία βρίσκεται κοντά στην προβατική πύλη της πόλης. Εκεί λοιπόν, βρισκόταν ένας άνθρωπος ασθενής ανάμεσα σε πολλούς άλλους ασθενείς, οι οποίοι περίμεναν έναν άγγελο Κυρίου, ο οποίος κατέβαινε στη δεξαμενή και τάραζε τα νερά της και όποιος έμπαινε πρώτος μετά την αναταραχή του νερού θεραπευόταν από όποια αρρώστια και αν έπασχε. Ο άνθρωπος αυτός βασανιζόταν από την ασθένεια του για τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια. Αυτόν τον άνθρωπο θεραπεύει ο Ιησούς και του λέει: «ίδε, υγιής γέγονας ˙ μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοί τι γένηται», δηλαδή βλέπεις, έχεις γίνει καλά ˙ από δω και πέρα μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο.

Ο Χριστός βλέποντας τους ανθρώπους να πλήττονται από ασθένειες πήγε κοντά τους με συμπάθεια και στοργή, προσφέροντας τους την ίαση. Βλέπουμε στα Ιερά Ευαγγέλια ότι τα περισσότερα από τα θαύματα τα οποία επιτέλεσε ο Χριστός είχαν ως στόχο την ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου. Η θεραπεία την οποία πρόσφερε ο Χριστός δεν περιοριζόταν μόνο στη σωματική υγεία στην παρούσα ζωή. Συνέδεσε την θεραπεία των ασθενειών με την άφεση των αμαρτιών. Πρόσφερε παράλληλα με την υγεία του σώματος και τη σωτηρία της ψυχής, ελευθερώνοντας την από τον ζυγό της αμαρτίας. Με τις θεραπείες των ασθενειών τις οποίες έκανε ο Χριστός εκπλήρωνετο και η προφητεία του Προφήτου Ησαΐα η οποία έλεγε «Αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τας νόσους εβάστασε» (Ησ. 53,4). Ο χριστιανός πιστεύοντας ακράδαντα ότι ο μοναδικός ιατρός των ψυχών και των σωμάτων είναι ο Χριστός δεν αρνείται και την ιατρική βοήθεια. Πιστεύοντας στη βοήθεια από τον Χριστό, προσφεύγει στους γιατρούς με την πεποίθηση ότι και αυτοί ενεργούν με το φωτισμό του Θεού. Ο Κύριος ρωτά τον παράλυτο αν θέλει να γίνει υγιής και ο παράλυτος το πρώτο πράγμα που λέει είναι ότι «άνθρωπον ουκ έχω…». Εκφράζει ένα παράπονο, ότι δεν έχει κάποιο δικό του άνθρωπο, ώστε να τον βοηθήσει να εισέλθει στην κολυμβήθρα μετά την ταραχή του νερού από τον άγγελο. Φαίνεται ότι οι άλλοι ασθενείς είχαν δίπλα τους κάποιο δικό τους. Ο παράλυτος όμως ήταν μόνος. Ζούσε σε μια αβάσταχτη μοναξιά και ας είχε δίπλα του άλλους ασθενείς. Δεν έχει την ώρα του πόνου ένα δικό του άνθρωπο, ένα στήριγμα, μια παρηγοριά. Ο παράλυτος λοιπόν, μέχρι τη στιγμή που ο Χριστός τον προσεγγίζει και τον θεραπεύει, ζεί ένα διπλό δράμα: από τη μια η ασθένεια του και από την άλλη η αβάσταχτη μοναξιά. Η ασθένεια του παραλύτου τον έθεσε στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής. Είναι μόνος στη δοκιμασία και αυτό είναι κάτι πολύ οδυνηρό.

Σήμερα υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι. Ένας ηλικιωμένος σε ένα γηροκομείο, ένας ασθενής στο νοσοκομείο. Πολλοί άνθρωποι είναι μόνοι και ζουν ένα μαρτύριο. Ιδιαίτερα εάν ασθενούν, ο πόνος είναι διπλός. Ως χριστιανοί οφείλουμε να

πράξουμε και εμείς ότι και ο Χριστός: να πλησιάσουμε τους ανθρώπους αυτούς με αγάπη. Πολλές φορές δεν χρειάζονται υλικά αγαθά, παρά μόνη την παρουσία μας και μια καλή κουβέντα, η οποία ενεργεί ως βάλσαμο στη ψυχή τους.